

Κυριακή της Σαμαρείτιδος

/ Βίοι Αγίων



Την τέταρτη Κυριακή μετά το Πάσχα, σύμφωνα με την ευαγγελική περικοπή, θυμόμαστε τη συνάντηση και τη συνομιλία που είχε ο Κύριός μας με μία γυναίκα που βρήκε κοντά σ' ένα πηγάδι, στην περιοχή της Σαμάρειας. Γι' αυτό και η Κυριακή αυτή ονομάζεται της Σαμαρείτιδος.

Χρονικά και εορτολογικά βρισκόμαστε στο μέσο περίπου της πορείας μας προς την Πεντηκοστή. Είναι ίσως η πιο κατάλληλη στιγμή για να γίνουμε κοινωνοί της αποκάλυψης που ο ίδιος ο Κύριος κάνει στη συνάντησή του με τη Σαμαρείτιδα. Ότι δηλαδή ο ίδιος είναι το «ύδωρ το ζων, το αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον». Μια αλήθεια, η οποία επιβάλλεται να αγγίξει υπαρξιακά τον άνθρωπο και να τον ανυψώσει πνευματικά.

Διαβάστε τον λόγο του **Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου σχετικά:**

Σήμερα ο Χριστός διαλαλεῖ σὲ μᾶς τοὺς ἄθλους τῆς Σαμαρείτιδος καὶ πρέπει τὸ

φτωχὸ πλοiάριο τοῦ λόγου μου νὰ διαπλεύσῃ τὸ πέλαγος τῶν κατορθωμάτων της. **Βλέπω τὴν πίστη της καὶ θέλω νὰ φτιάξω τὸ ἐγκώμιό της καὶ μαζί σας νὰ ἐπαινέσω τὴν φτωχιά καὶ τὴν πλούσια, τὴν πόρνη καὶ τὴν ἀπόστολο, τὴν ἄσωτη καὶ τὴν πιστή, τὴν πολύγαμο καὶ πολυδύναμη, αὐτὴ ποὺ πολλοὺς ἐμόλυνε καὶ ποὺ τὸν μονογενῆ γιὸ τοῦ Θεοῦ ὑπηρέτησε. Αὐτὴ ποὺ μολύνθηκε καὶ καθαρίστηκε, ποὺ δίψασε κι ἐπιθύμησε νερὸ ζωντανό, καὶ κληρονόμησε τὰ νάματα τῆς χάρης τούρανοῦ.**

Τί λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ποὺ βροντερὰ φανέρωσε τὰ ἄρρητα μυστήρια; Φτάνει ὁ Ἰησοῦς σὲ μιὰ πόλη τῆς Σαμαρείας, ποὺ λέγεται Συχάρ, καὶ στὸ μέρος ποὺ ὁ Ἰακώβ ἔδωσε στὸ γιό του τὸν Ἰωσήφ. Ἦταν ἐκεῖ τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, κουρασμένος λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία κάθισε πάνω στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ. Ἦταν ἡ ἕκτη ὥρα περίπου. Ἦρθε μιὰ γυναῖκα ἀπ' τὴ Σαμάρεια νὰ βγάλῃ νερό. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς, δός μου νὰ πιῶ. Οἱ μαθηταί του εἶχαν φύγει στὴν πόλη γιὰ ν' ἀγοράσουν τροφίμα. Κουρασμένος ὁ Ἰησοῦς.

Τί λέει λοιπὸν ὁ Ἡσαΐας ὁ προφήτης; Ὁ Θεὸς, ὁ μέγας δὲν θὰ πεινάσῃ, οὔτε θὰ διψάσῃ οὔτε θὰ κοπιάσῃ. Οὔτε τὸ βάθος τῆς σοφίας του θὰ βρεθῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος γράφει γι' αὐτὸν στὸ εὐαγγέλιό του: Κι ἀφοῦ νήστεψε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες ἔπειτα ἐπείνασε. Ἔτσι κι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὅπως ἄκουσες πρὶν ἀπὸ λίγο λέει. Κουρασμένος ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία κάθισε στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ.

Ἦταν ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας. Ὁ ἓνας λέει ὅτι ἐπείνασε, ὁ ἄλλος ὅτι ἐκοπίασε κι **ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα δηλώνει ὅτι ὁ Θεὸς ὁ μέγας οὔτε θὰ πείνασῃ, οὔτε θὰ διψάσῃ, οὔτε θὰ κοπιάσῃ.** Οὔτε θὰ βρεθῇ τὸ βάθος τῆς σοφίας του. Πῶς θὰ γίνῃ δυνατό νὰ διασωθῇ ἡ ὁμοφωνία τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῆς προφητείας; Ἐπειδὴ ἡ οἰκονομία τοῦ μεγάλου Θεοῦ οἰκονομήσε γιὰ τὸ Σωτῆρα μας ἓνα διπλὸ καὶ παράδοξο συνδυασμὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου κατὰ τὴν εὐχαρίστηση καὶ τὸ θέλημά του, γι' αὐτὸ ὁ προφήτης ἐξαγγέλλει τὴ δύναμη καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς θεότητος, ἐνῶ οἱ ἀπόστολοι καὶ εὐαγγελιστὲς δείχνουν ἀληθινὴ τὴν οἰκονομία τοῦ σώματος. Κουρασμένος λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία καθόταν ἔτσι πάνω στὸ πηγάδι.

Ἦταν περίπου ἕκτη ὥρα. Ἔρχεται μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια νὰ ἀντλήσῃ νερὸ καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς λέει· δῶσε μου νὰ πιῶ. Οἱ μαθηταί του εἶχαν φύγει στὴν πόλη γιὰ ν' ἀγοράσουν τροφίμα καὶ ἡ Σαμαρείτισσα τοῦ εἶπε· Πῶς ἐσὺ ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος ζητεῖς νὰ πιῇς ἀπὸ μένα ποὺ εἶμαι Σαμαρείτισσα;

Εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητοί, νὰ ἐξετάσωμε γιατί ὥρισε καὶ τὸν τόπο καὶ τὴν ὥρα καὶ τὴν ἀπουσία τῶν μαθητῶν. Τὸν τόπο, κάθισε κοντὰ στὸ πηγάδι· τὴν ὥρα, ἦταν

περίπου ή έκτη ώρα· τήν άπουσία τών μαθητών, οί μαθηταί του είχαν πάει στην πόλη για νά αγοράσουν τρόφιμα. Για ποιόν λόγο άνάφερε τόν τόπο; Έπειδή ύπήρχε πνευματικό θήραμα πήγε στο μέρος αυτό, για νά τò συλλάβη. Δέν βλέπεις τί κάνουν οί ψαράδες; Δέν άνεβοκατεβαίνουν σέ κάθε μεριά τής θάλασσας αλλά σ' ώρισμένο μέρος πού ξέρουν ότι ύπάρχουν ψάρια. Γιατί αυτά πηγαίνουν περισσότερο σέ ώρισμένα σημεία.

Έτσι κι ό Κύριός μας Ίησοϋς Χριστός, ό μέγας Θεός τής προφητείας, σάν Θεός έγνώριζε, ότι εκεί μπορούσε νά πιάση τò θήραμά του, τή Σαμαρείτισσα. **Σάν τούς ψαράδες πού διαλέγουν τόν τόπο καί ψαρεύουν έτσι κι ό Χριστός ήρθε στο μέρος όπου μπορούσε νά συλλάβη τή Σαμαρείτισσα καί χρησιμοποιώντας αυτή νά επιτύχη πλούσιο ψάρεμα από ανθρώπους.** Γι' αυτό άνάφερε τόν τόπο. Γιατί όμως άνάφερε καί τήν ώρα; κουρασμένος ό Ίησοϋς από τήν όδοιπορία κάθισε έτσι στα χείλη του πηγαδιού.

Ήταν ή έκτη ώρα περίπου. Άκουσε λοιπόν, άγαπητέ, καί για τήν ώρα. Μιά φτωχιά ήταν ή Σαμαρείτισσα, πού ζούσε από τή δουλειά τών χειρών της. Φτωχιά μέ λίγους οικονομικούς πόρους, όχι όμως καί στην εϋσέβεια τής ψυχής. Ξυπνούσε λοιπόν καί καταγινόταν μέ τόν άργαλειό για νά κερδίση τήν ζωή της. Άλλά τήν έκτη ώρα πού όλοι ξεκουράζοταν τότε εκείνη έπαιρνε τή στάμνα της καί τή γέμιζε. Ήξερε λοιπόν ό παντογνώστης Κύριος ότι τήν ώρα πού οί άλλοι ξεκουράζοταν εκείνη ήταν άπασχολημένη μέ τò κουβάλημα του νερού. Καί γι' αυτό τήν έκτη ώρα πήγε ό Κύριος, τότε πού ήξερε ότι έρχόταν για νερό καί μπορούσε νά συλλάβη αυτό τò πνευματικό θήραμα.

Καί για ποιό λόγο ό Κύριος απομάκρυνε τούς μαθητάς του; Τò Εϋαγγέλιο λέγει ότι οί μαθηταί του είχαν φύγει στην πόλη για ν' αγοράσουν τρόφιμα. Ή γυναίκα ήταν φτωχιά καί άξιολύπητη, όπως προηγουμένως είπαμε καί δέν θα είχε τò θάρρος ν' άντικρύση τόσους πολλούς, πού τριγύριζαν τόν Ίησοϋ. Κι άν έβλεπε τò άξίωμα του δασκάλου, τούς μαθητάς γύρω-γύρω, τόν δάσκαλο, τούς διδασκομένους, τόν κόσμο, τήν τάξη, τò άξίωμα, τò ντύσιμο, τήν έπισημότητα θα έφευγε άμέσως καί θα χανόταν τò θήραμα. Δέν θα τολμούσε νά πλησιάση καί τò ψάρι δέν θα μπλεκόταν στα δίχτυα, δέ θα πιανόταν, θα ξέφευγε.

Γι' αυτό έστειλε τούς μαθητάς στην πόλη. Τους είπε, πάτε κι αγοράσετε τροφές. Σείς πάτε ν' αγοράσετε. Έγώ έχω άλλο φαγητό. Δική μου τροφή είναι νά κάνω τò θέλημα εκείνου, πού μέ έστειλε καί νά ολοκληρώσω τò έργο του. Σείς τὰ σαρκικά, έγώ τὰ πνευματικά· σείς αγοράσετε, έγώ σᾶς άπελευθέρωσα αγοράζοντάς σας.

Ό Χριστός σᾶς έλευθέρωσε αγοράζοντάς σας από τήν κατάρρα του νόμου, άφοϋ έγινε για σᾶς κατάρρα, λέγει «τò σκεϋος τής εκλογής», ό Παϋλος. Μέ τò νερό θέλω

νὰ συλλάβω αὐτὸ τὸ πνευματικὸ ἀλείμμα. Ἔμαθες γιατί ἀναφέρεται καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα καὶ ἀπουσία τῶν μαθητῶν. Ἀνάγκη τώρα νὰ μιλήσωμε γιὰ τοῦτα.

Ἔρχεται μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια νὰ βγάλῃ νερό. Ἔρχεται ἡ Σαμαρείτισσα τὴν ἕκτη ὥρα ν' ἀντλήσῃ νερό, ἀφοῦ σταμάτησε τὸ ὑφάδι τῆς, γιὰ νὰ πάρῃ νερὸ τὴν ὥρα τῆς ξεκούρασης καὶ ὅπως πολλές φορές ἀνάφερα τὴν ἕκτη ὥρα. Τοῦτο γιατί καὶ **ὅταν ἡ Εὐὰ πάτησε τὴν ἐντολὴ ἦταν ὥρα ἕκτη περίπου. Γι αὐτὸ καὶ Σαμαρείτισσα σώθηκε στὸ πηγάδι αὐτὴν τὴν ἕκτη ὥρα.** Ἦρθε ἡ Σαμαρείτισσα ν' ἀντλήσῃ νερὸ καὶ βλέπει τὸν Ἰησοῦ σὰν κάποιον ξένο καὶ μόνο, σὰν ὁδοιπόρο ποὺ ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν κάματο, καθισμένο κοντὰ στὸ πηγάδι. Εἶδε ἕναν περιφρονημένο ἄνθρωπο καὶ δὲν τὸν λογάρισε καθόλου. Αὐτὸς ὅμως ὁ Θεός, ποὺ ὅλα τὰ γνωρίζει πρὶν δημιουργηθοῦν, ἀφοῦ εἶδε τὸν θησαυρὸ τῆς πίστεως ποὺ ἔκρυβε ἡ γυναῖκα τῆς εἶπε «δῶσε μου νὰ πιῶ».

Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, καθισμένος κοντὰ στὸ πηγάδι ζητᾷ νὰ πιῇ μὴ θέλοντας νὰ πιῇ ἀλλὰ νὰ δώσῃ. Δῶσε μου νὰ πιῶ, γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ πιῇς νερὸ ἀφθαρσίας. Γιατὶ ἐγὼ διψῶ τὴ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Διψῶ ὅχι γιὰ νὰ πιῶ ἀλλὰ γιὰ νὰ ποτίσω. Μιμήθηκα τὸν πατέρα μου· λέει ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ. Δῶσέ μου τὸ γιό σου, πρόσφερε μου τὸν Ἰσαάκ, τὸ γιό σου τὸν ἀγαπητό, τὸ μονάκριβο. Κάνε μου τὸν ὁλοκαύτωμα στὸ βουνὸ ποὺ θὰ σοῦ δείξω. Δὲν τὸ εἶπε αὐτό, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ παιδί ἀλλὰ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ χαρίσῃ τὸ δικὸ του στὴν οἰκουμένη.

Γράφει ὁ γιὸς τῆς βροντῆς ὁ θεσπέσιος Ἰωάννης: **Τόσον ἀγάπησε τὸν κόσμον ὁ Θεός, ὥστε ἔδωσε τὸ μονάκριβό του γιὸ γιὰ νὰ μὴ χαθῇ ὅποιος πιστέψῃ σ' αὐτὸν παρὰ νὰ ζῆσιν αἰώνια.** Δῶσε μου τὸ μονογενῆ σου γιὰ νὰ χαρίσω στὸν κόσμον τὸν ἀληθινὸ Μονογενῆ. Θυσίασε τὸ γιό σου, ὅχι γιὰ νὰ τὸν θυσιάσῃς ἀλλὰ γιὰ νὰ θυσιάσω τὸ γιό μου τὸν Μονογενῆ γιὰ σωτηρίαν τοῦ κόσμου, σὲ μιὰ θυσία ζωντανή, καλόδεκτη, ἅγια. Ὅμοια κι ἐδῶ· δῶσε μου νὰ πιῶ, ὅχι γιὰ νὰ πιῶ ἀλλὰ νὰ ποτίσω.

Καὶ τοῦ λέει ἡ γυναῖκα· πῶς σὺ ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος ζητᾷς νὰ πιῇς ἀπὸ μένα τὴ Σαμαρείτισσα; Δὲν ὑπάρχουν σχέσεις ἀνάμεσα σὲ Ἰουδαίους καὶ Σαμαρεῖτες. Ἡ γυναῖκα μίλησε μὲ ἀκριβείαν. Σ' αὐτὰ δείχνει τὴν φιλοτιμίαν τῆς ἢ πόρνη. Σ' αὐτὰ ἀποδεικνύει τὴν τήρησιν τοῦ νόμου. Τέτοιο εἶναι τὸ γένος τῶν Σαμαρειτῶν. Σὲ πορνεῖες μολύνονται καὶ μὲ τὸ νερὸ πιστεύουν καὶ νομίζουν ὅτι καθαρίζονται. Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ζητᾷς νὰ πιῇς ἀπὸ μένα τὴν Σαμαρείτισσα. Δὲν συναναστρέφονται οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς Σαμαρεῖτες. Τὴν ψυχὴ ὁλόκληρην τὴν κάνουν ἕνα στίγμα καὶ θαρροῦν ὅτι καθαρίζουν τὸ σῶμα.

Ἔτσι κι ἡ Σαμαρείτισσα. **Τὴν ψυχὴ τῆς εἶχε βουτηγμένη στὶς πορνείας καὶ φιλονικεῖ γιὰ τὴν πόσιν λίγου νεροῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν τὴν ἀποστόμωσε, δὲν τῆς εἶπε ἐγὼ εἶμαι Θεὸς ἀπὸ Θεό·**

ἐγὼ στερέωσα τὸν οὐρανὸν καὶ θεμελίωσα τὴν γῆν καὶ φιλονικεῖς γιὰ τὸ νερὸ καὶ τὴν πόσιν του καὶ μάλιστα σύ, γυναῖκα μολυσμένη ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες; Τῆς εἶπε τοῦτο· Ἄν ἐγνώριζες τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ λέει «δῶσε μου νὰ πιῶ», θὰ γύρευες ἐσὺ ἀπ’ αὐτὸν καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό.

Εἶδες πῶς σιγὰ-σιγὰ τῆς ξεσήκωσε τὴν ἐπιθυμία λέγοντάς της **«ἂν ἤξερες τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ λέγει δῶσε μου νὰ πιῶ, θὰ τοῦ γύρευες ἐσὺ καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό»**. Κι ἡ γυναῖκα παρατηρεῖ: Κύριε μήτε κουβὰ ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ· ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις καὶ μάλιστα νερὸ ζωντανό; Μήπως εἶσαι σὺ πιὸ μέγας ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακώβ, ποὺ μᾶς ἔδωκε αὐτὸ τὸ πηγάδι, ἀπ’ ὅπου ἦπие καὶ αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του καὶ τὰ κοπάδια του; Εἶχε μεγάλη φαντασία ἡ γυναῖκα γιὰ τὸν Πατριάρχη Ἰακώβ (προσέξτε μὲ ἀκρίβεια) εἶχε μεγάλο σεβασμὸ γιὰ τὸν Ἰακώβ ἡ Σαμαρείτισσα κι εἶχε μεγάλη ἰδέα γι’ αὐτὸν τὸν πατριάρχη καὶ δίκαια· γιατί ἦταν ὁ πατέρας τῶν δώδεκα πατριαρχῶν· γιατί οἱ δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἰακώβ. Ἀκόμα ἐπειδὴ πάλεψε μὲ τὸ Θεὸ καὶ ἀποδείχτηκε δυνατός, ὥστε κι ὁ Θεὸς νὰ τοῦ πῇ· «Ἄφησέ με γιατί ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ». Ὁ Θεὸς πάλευε μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἔλεγε· Ἄφησέ με γιατί εἶσαι φίλος μου κι ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Κι αὐτὸς τοῦ εἶπε· δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ἂν δὲ μ’ εὐλογῇς.

Τί σημαίνει αὐτὸ καὶ ποιὸ τὸ νόημα τῆς πάλης τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπο παρὰ ὅτι ἔμελλε νὰ ντυθῇ τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ τί τοῦ εἶπε ὁ Θεός; Δὲν θὰ σὲ λένε πιά Ἰακώβ ἀλλὰ Ἰσραὴλ γιατί ἔδειξες δύναμη στὴ πάλη σου μὲ τὸν Θεὸ καὶ θὰ φανῇς δυνατὸς στὴν πάλη σου μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶχε λοιπὸν ἡ γυναῖκα μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν πατριάρχη. Γι’ αὐτὸ ἔλεγε στὸν Κύριο. Μήπως εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακώβ ποὺ μᾶς ἔδωσε τὸ πηγάδι κι ἦπие ἀπ’ αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος καὶ τὰ παιδιά του καὶ τὰ κοπάδια του. Πρόσεξε τώρα τὴν σοφία τοῦ Κυρίου· πρόσεξε τὴν καλωσύνη τοῦ διδασκάλου.

Δὲν τῆς εἶπε «Ναί, ἐγὼ εἶμαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα σας Ἰακώβ· οὔτε τῆς εἶπε, ὅπως εἶπε στοὺς Ἰουδαίους, ἐγὼ ὑπάρχω πρὶν ἀπὸ τὴν γέννηση ὁ Ἀβραὰμ ἢ σᾶς βεβαιώνω ὅτι πολλοὶ βασιλιάδες καὶ δίκαιοι μαζί καὶ προφῆτες ἐπιθύμησαν νὰ δοῦν αὐτὰ ποὺ βλέπετε ἐσεῖς καὶ δὲν τὰ εἶδαν. Τίποτ’ ἀπ’ αὐτὰ δὲν λέει στὴν γυναῖκα, μόνο διακόπτει τὴν πάλη τὴν σχετικὴ μὲ τὸν πατριάρχη καὶ φανερὰ κάνει τὴν μάχη ἰσχυρότερη. Γιατὶ ἂν τῆς ἔλεγε ναί, εἶμαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ἰακώβ, γιατί ἐκεῖνος ἀπὸ μένα δέχτηκε τὴν εὐλογία κι ἐγὼ τοῦ τὴν ἔδωσα ἀμέσως ἐκείνη μπορεῖ νὰ ἔπαιρνε δρόμο καθὼς δὲν θὰ μπορούσε ν’ ἀντικρύσει τέτοιο ὕψος ἀποκαλύψεων.

Τίποτε ἀπ’ αὐτὰ δὲν τῆς εἶπε, ἀλλὰ μὲ τὰ φαινόμενα κάνει τὸ πρᾶγμα σαφὲς καὶ ἀκαταμάχητο. Τῆς εἶπε καθέννας ποὺ πίνει ἀπ’ αὐτὸ τὸ νερὸ θὰ διψάσῃ πάλι· ὅποιος ὅμως πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ δὲ θὰ διψάσῃ στὸν αἰῶνα. Ἀλλὰ

τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγώ, θὰ γίνη μέσα του πηγὴ νεροῦ ποὺ σκιρτᾷ πρὸς τὴν ἀθανασία. Ἀναφέρθηκαν τὰ πρόσωπα τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ἄφησε τὴν πάλῃ γιὰ τὰ πρόσωπα καὶ στρέφεται στὴν πάλῃ ἀνάμεσα στὰ φαινόμενα νερὰ καὶ στ' ἀφανῆ χαρίσματα.

Ἄν ἔλεγε «ναί, εἶμαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ἰακώβ», ἀμέσως ἐκείνη θὰ ἔφευγε καὶ θὰ πήγαινε στὴν πόλῃ, θὰ ξεγλυστροῦσε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπάντηση καὶ πρὶν μιλήσῃ θὰ ἔφτανε στὴν πόλῃ λέγοντας· τοῦτος δὲν εἶναι στὰ καλά του, εἶναι δαιμονισμένος, ἕνας τρελλός, εἶναι ἕνας ξένος ποὺ τὸν χτύπησε φρενίτης, εἶν' ἕνας καταφρονημένος, ἰσχυρίζεται πῶς εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας, πιὸ πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνον πολὺ ἔγινε πατέρας τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἀποδήμησε φτωχὸς καὶ γύρισε πλούσιος ἀπὸ οἰκονομία Θεοῦ.

Ἀλλὰ κατέβαινε στὸ ἐπίπεδο τῆς γυναίκας ὁ Χριστὸς καὶ ὑποχωροῦσε στὴν ἀδυναμία τῆς γυναίκας γιὰ νὰ τὴν ἀνεβάσῃ λίγο-λίγο στὸ ὕψος τῶν δυνατῶν.

Ἄκουσε προσεκτικὰ τί κάνουν οἱ ψαράδες. Ρίχουν τὸ ἀγκίστρι στὴ θάλασσα κι ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι πιάστηκε ψάρι, δὲν τὸ τραβοῦν πρὸς τὰ πάνω ἀμέσως, ἀλλὰ ὑποχωροῦν στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ καταπιῇ ὁλότελα κι ἀνυποψίαστα τὸ δόλωμα. Κι ὅταν καταλάβουν ὅτι ἔχει δεχθῇ τὸ ἀγκίστρι στὰ σπλάχνα μέσα καὶ στὸ βάθος τῆς καρδιάς τότε μὲ δύναμη τραβοῦν πρὸς τὰ πάνω τὸ ψάρι αὐτοὶ ποὺ πρῶτα ἦσαν ὑποχωρητικοί. Τό ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τὴν γυναῖκα.

Δὲν φανέρωσε σ' αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ὁμορφίᾳ τῆς θεότητος οὔτε τῆς ἔδωσε ὑποσχέσεις γιὰ μεγάλα ἀγαθὰ, οὔτε τῆς ἀνακοίνωσε ὅτι ἦταν αὐτὸς ποὺ ἔπλασε τὸν Ἰακώβ. Ἀλλὰ ἀναψε τὴν ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς της, λέγοντάς της: καθένας ποὺ πίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, θὰ διψάσῃ πάλι· ὅποιος ὅμως πιῇ ἀπ' τὸ νερὸ ποὺ θὰ δώσω ἐγὼ δὲ θὰ διψάσῃ στὸν αἰῶνα. Ἀλλὰ τὸ δικό μου νερὸ θὰ γίνη πηγὴ ποὺ σκιρτᾷ πρὸς τὴν ἀθανασία. Ἄφησε τὴν πάλῃ τῶν προσώπων καὶ ἦρθε στὴν ἀφθονία τῶν χαρισμάτων ἢ μᾶλλον δείχνει τὴν ὑπεροχὴ τους μέσα στὰ ἴδια τὰ πράγματα. Κι ἡ γυναῖκα τοῦ λέει: Κύριε, δώσε μου αὐτὸ τὸ νερό, νὰ μὴ διψῶ, οὔτε νὰ ἔρχωμαι νὰ βγάζω ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Εἶδες πῶς ἀμέσως ἐπίστεψε πῶς τὸ νερὸ ποὺ δίνει ὁ Χριστὸς δὲν ἐπιτρέπει τὴ γέννηση τῆς δίψας; Κύριε, δώσε μου αὐτὸ τὸ νερὸ νὰ μὴ διψῶ οὔτε νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ βγάζω ἀπ' τὸ πηγάδι. Τῆς ξύπνησε λίγο-λίγο τὴν ἐπιθυμία γιὰ τὰ πνευματικὰ νάματα. Πίστεψε πῶς ἦταν νερὸ ποὺ τὸ ἔπινες καὶ δὲν ξαναδιψοῦσες. Ποὺ τὸ ἔπινες καὶ ἐξαφανιζόταν τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτημάτων. Δῶσε μου Κύριε τὸ νερό, νὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴν ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ τὸ βγάζω ἀπὸ τὸ πηγάδι. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου κι ἔλα.

Ἄν ἔχης σύντροφο τῆς ζωῆς σου, ἅς γίνη καὶ στήν πίστη σου σύντροφος. Μὴν παίρνης μόνη σου τὴ δωρεὰ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων.

Πήγαινε καὶ φώναξε τὸν ἄνδρα σου κι ἔλα. Γι αὐτὸ ἦρθα στὴ γῆ, ὄχι γιὰ νὰ σώσω μόνο τὴν Εὐὰ στὸ πρόσωπο τῆς ἀειπάρθενης Μαρίας καὶ Θεοτόκου ἀλλὰ γιὰ νὰ ξανακαλέσω καὶ τὸν ἄνδρα πίσω στὸ παράδεισο μὲ τὸ πάθος μου. Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου κι ἔλα.

Κι ὁ Παῦλος ὁ δάσκαλος τῆς οἰκουμένης μὲ τὴν ἴδια σκέψη γράφοντας στοὺς Κορινθίους ἔλεγε. «Ποῦ ξέρεις γυναῖκα ἂν δὲ σώσης τὸν ἄνδρα σου». Ἄς γυρίσουμε σ' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν. Πήγαινε φώναξε τὸν ἄνδρα σου κι ἔλα. Τότε λέει ἡ γυναῖκα: Δὲν ἔχω ἄνδρα. Ἄρχισε ἡ γυναῖκα νὰ ξεσκεπάζη τὶς ἀμαρτίες της. Ἄρχισε νὰ ἐξομολογῆται καὶ νὰ λέη δὲν ἔχω ἄνδρα. Καλὰ εἶπες, τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς, δὲν ἔχω ἄνδρα. Εἶχες πέντε καὶ αὐτὸς ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι ἄνδρας σου. Αὐτὸ τὸ εἶπες ἀληθινό.

Τί σημαίνει αὐτό; Εἶχες πέντε ἄνδρες κι αὐτὸ ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι ἄνδρας σου. Ἡ γυναῖκα εἶχε κάμει πέντε συζύγους καὶ πέθαναν· ὕστερ' ἀπ' αὐτοὺς ἔγινε πόρνη. Γι' αὐτὸ κανεῖς δὲν ἤθελε νὰ τὴν πλησιάσῃ σὰ νόμιμη γυναῖκα. Κι αὐτὴ μὴ μπορῶντας νὰ χαλιναγωγίσῃ τῆς ὁρμές της, εἶχε κρυφὰ αὐτὸν ποὺ πόρνευε μαζί της. Καὶ δὲν ἦταν γνωστὴ οὔτε ἀναγνωρισμένη πόρνη, συζοῦσε κρυφὰ μὲ κάποιον. Ἐνόμιζε ὅτι ὁ Χριστὸς, σὰν ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ πλανηθῇ καὶ τοῦ ἔλεγε, ὅτι δὲν ἔχω ἄνδρα. Ὁ Χριστὸς, ποὺ γνωρίζει τὰ κρυφὰ τῆς καρδιάς καὶ τὰ πάντα πρὶν ἀκόμη γίνουν, τῆς λέει: Καλὰ εἶπες ὅτι δὲν ἔχω ἄνδρα· ἔλαβες πέντε κι αὐτὸς ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι σύζυγός σου. Αὐτὸ τὸ εἶπες ἀληθινά.

Τοῦ λέει ἡ γυναῖκα. Κύριε, νομίζω πὼς εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας τελοῦν τὴ λατρεία τους σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ καὶ σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι λέτε, ὅτι ὁ τόπος τῆς λατρείας εἶναι τὰ Ἱεροσόλυμα. Ποιὸν προφήτη ἐννοεῖς γυναῖκα; Αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖον ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς· ὅτι κάποιον προφήτη σὰν κι ἐμένα γιὰ χάρη σας θὰ παρουσιάσῃ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας ἢ κάποιον ἄλλο; Αὐτὸν γυναῖκα ἐννοεῖς ὅτι ξεσκεπάζει τὰ κρυφὰ τῆς καρδιάς. Ἀφοῦ εἶδε νὰ γίνεται ἡ ἀποκάλυψη τῶν ἀμαρτημάτων της ἀπὸ τὸν Κύριο, διαπιστώνει· Κύριε νομίζω πὼς εἶσαι προφήτης. Ἦταν τὸ ἴδιο σὰν ν'ἄλεγε τὴ φράση τοῦ Δαυίδ· καθάρισέ με ἀπὸ τὶς μυστικὲς ἀμαρτίες μου.

Καθόταν ὁ Θεὸς καὶ μιλοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα. Τί πολλὴ φιλανθρωπία. Αὐτὸς ποὺ κάθετα στὶς ράχες τῶν χερουβεὶμ συνομιλεῖ μὲ μίαν πόρνη. «Νομίζω πὼς εἶσαι προφήτης». Οἱ πατέρες μας ἔκαναν τὴ λατρεία τους σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ καὶ σεῖς ὑποστηρίζετε ὅτι ὁ τόπος τῆς λατρείας εἶναι τὰ Ἱεροσόλυμα. **Ἡ πόρνη ἀνοίγει συζήτηση δογματικὴ κι ἀφοῦ νόμισε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι προφήτης δὲν ρώτησε τίποτε βιοτικό. Τὸν παραδέχτηκε σὰν Κύριο καὶ δὲν ζήτησε χρηματικὴ περιουσία. Τὸν παραδέχεται Κύριο καὶ δὲν ζητᾷ τίποτα**

παραπάνω από την επιβεβαίωση της προγονικής πίστης. Οί πατέρες μας προσκυνούσαν σ' αυτό το βουνό και σεις υποστηρίζετε ότι ο τόπος που πρέπει να προσκυνούμε είναι στα Ιεροσόλυμα. Γιατί στο βουνό εκείνο το Σώμωρ, ο Άβραām πρόσφερε στο Θεό θυσία το γιό του και στα Ιεροσόλυμα ο Ιακώβ κατεβαίνοντας στο Λάβαν από τη Συρία είδε στ' όνειρό του τη σκάλα που ξφτανε από τη γή ως τὸν οὐρανὸ καὶ πάλεψε μετὰ τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ἔλεγε «ὁ Θεὸς μου παρουσιάστηκε στὴ Λούσα».

Γι' αὐτὸ ἡ γυναῖκα καταπιάνεται μετὰ δόγματα καὶ λέει: «Νομίζω Κύριε, πὼς εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας προσκύνησαν σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ καὶ σεις υποστηρίζετε ὅτι στα Ιεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος που πρέπει νὰ προκυνούμε. Κι ὁ Κύριος ἀπαντᾷ μετὰ τὴν ἀντάξια σοφία του. Ἐπειδὴ αὐτὴ τὸν θεωροῦσε Ἰουδαῖο κι ἐκείνη ἦταν Σαμαρείτισσα δὲν θέλησε ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησή της γιὰ νὰ μὴ διαψεύσῃ τὸ λόγο καὶ νὰ μὴν πεισμώσῃ τὴ γυναῖκα. Γιατὶ δὲν ἐπιδίωκε τιποτ' ἄλλο παρὰ ἤθελε νὰ ὁδηγήσῃ τὴ γυναῖκα στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας καὶ γι' αὐτὸ δὲν τῆς ἔδωσε κάποια ἀπότομη ἀπάντηση, γιὰ νὰ μὴ διαψεύσῃ καὶ νὰ μὴν ντροπιάσῃ τὴ Σαμαρείτισσα.

Ἄν τῆς ἔλεγε ὅτι στα Ιεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος τῆς λατρείας, ὅπως εἶχε ὀρίσει στοὺς Ἰσραηλῖτες ὁ Μωυσῆς, θὰ τὴν ἔκανε νὰ πεισματωθῇ. Ἐπειδὴ ὅπως εἴπαμε, κρατοῦσε μιὰ παλιὰ ιδέα γιὰ τὸ ὅρος στα Σίκιμα, ὅτι σ' αὐτὸ εἶχε λάβει ὁ Ἀβραάμ ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ θυσιάσῃ τὸν Ἰσαάκ. Κι ἂν πάλι ἀπὸ θέληση συγκαταβάσεως ἔλεγε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ὅρος καὶ καλὰ κάμετε σ' αὐτὸ τὴ λατρεία σας, πάλι θὰ ἦταν ψεύτικη βεβαίωση.

Γι' αὐτὸ ἀφοῦ ἄφησε καὶ τὰ δύο αὐτὰ καθοδηγεῖ τὴ γυναῖκα στὴν πνευματικώτερη λατρεία καὶ τῆς λέει: **Γυναῖκα, πιστεψέ με, ὅτι ἔρχεται στιγμή καὶ εἶναι καὶ τώρα, ὁπότε οὔτε σ' αὐτὸ τὸ βουνό, οὔτε στα Ιεροσόλυμα δὲ θὰ προσκυνήσουν τὸ Θεό, ἀλλὰ οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θὰ τοῦ ἀποδώσουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή. Τέτοιους προσκυνητὰς ζητεῖ ὁ Πατέρας. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ οἱ προσκυνηταὶ του πρέπει νὰ τοῦ ἀποδίδουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή.**

Βλέπετε διδασκαλία ἑξοχῇ, βλέπετε σοφία δασκάλου ἐφευρετικοῦ. Γυναῖκα, πίστεψε τὸ λόγο μου. Προσέξτε πὼς οἰκοδομεῖ τὴν πίστη τῆς γυναίκας. **Προσέξτε πὼς λίγο-λίγο ἀνεβάζει ἀνάλαφρα τὴν φύσὴ της στὸν οὐρανό. Χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὴν περιβολὴ τῆς πόρνης, γίνεται διάκονος τῆς ψυχικῆς της σωτηρίας. Γιατὶ δὲν ἤρθε νὰ καλέσῃ σὲ μετάνοια τοὺς δίκαιους ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Γιατὶ κατέβηκε στὸν κόσμον γιὰ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατο, ἀφοῦ ἔκλινε τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος, μένοντας συνάμα αὐτὸς που ἦταν, χωρὶς νὰ στερήσῃ τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ τὸν πατρικὸ κόλπο.**

Γυναίκα, πίστεψέ με, ἔρχεται στιγμή καὶ εἶναι καὶ τώρα, ὅποτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταί, θ' ἀποδώσουν στὸν πατέρα λατρεία πνευματικὴ κι ἀληθινή. Γιατὶ τέτοιους θέλει ὁ Θεὸς ἐκείνους ποὺ τὸν λατρεύουν. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα κι αὐτοὶ ποὺ τὸν προσκυνοῦν πρέπει νὰ τοῦ προσφέρουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή.

Δὲν περιορίζεται σὲ λόγια ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀπλώνεται παντοῦ ἡ ἐπίγνωση τῆς Θείας Χάρης. Δὲν οἰκειοποιοῦνται πιά Ἰουδαῖοι καὶ Σαμαρεῖτες τὸ σύμβολο τοῦ νόμου. **Γιατὶ αὐτοὶ ποὺ προσκυνοῦν τὸ Θεὸ πρέπει νὰ προσφέρουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή. Ὅχι λατρεία μὲ ὀλοκαυτώματα ξένα ἀπὸ μᾶς, μόσχους καὶ κριάρια.** Ὅχι πιά περιτομὴ καὶ τήρηση τοῦ Σαββάτου. Ὅχι Ναὸς τοῦ Σολομῶντος καὶ βωμὸς καὶ τράγος ἀποδιοπομπαῖος κι ἅγια τῶν ἁγίων. Ὅχι πιά σκιά τοῦ νόμου καὶ λατρεία καὶ Σάββατα ποὺ ἔχουν διαψευσθῇ. Γιατὶ τὶς πρωτομηνιᾶς σας καὶ τὰ Σάββατα, λέει ὁ Θεὸς μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτου, καὶ τῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ δὲν τὰ ἀνέχομαι. Τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ σχολῇ σας τὶς μισεῖ ἡ ψυχὴ μου. **Οἱ προσκυνηταὶ θὰ πρέπει νὰ τοῦ προσφέρουν λατρεία ἀληθινή. Ὅλα ἐκεῖνα σὰ σκιά ἔχουν περάσει. Τὰ παλιὰ πέρασαν, ὅλα τώρα ἐγιναν καινούργια.** Ἀλλάξε ἡ σειρὰ τῶν πραγμάτων. **Δὲν ἐπιτρέπω νὰ συγκεντρώνωνται σ' ἓνα τόπο αὐτοὶ ποὺ λατρεύουν τὸν Θεό. Τὰ δῶρα τῆς σωτηρίας θέλω νὰ τὰ ἐπεκτείνω σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.** Ἡ λαλιά τους ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴ γῆ, σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεὸς κι αὐτοὶ ποὺ τὸν προσκυνοῦν πρέπει νὰ τοῦ προσφέρουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα· Ξέρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας ποὺ λέγεται Χριστός. **Ὅταν ἔρθῃ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ φανερώσῃ ὅλα.** Ἡ πόρνη φιλοσοφεῖ ζητήματα πνευματικά, φέρνει στὸ στόμα τῆς τὶς Θεῖες Γραφές. **Κι ἂν τὸ σῶμα τῆς ἔχῃ βουτυχθῇ στὴν ἀκαθαρσία τῆς πορνείας, ἡ ψυχὴ τῆς ἔχει καθαρισθῇ μὲ τὴν ἀναφορὰ καὶ τὴν ἀνάγνωση τῶν Θείων Γραφῶν.** Ξέρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας. Μεσσίας σημαίνει ὁ ἀλειμμένος. Γιὰ τοῦτο ἡ γυναῖκα λέει, προσδοκῶ τὸν ἀλειμμένον, αὐτὸν ποὺ ἡ σάρκα του θὰ ἀλειφθῇ μὲ τὴ Θεότητα. Ἐκεῖνος ὅταν ἔρθῃ θὰ μᾶς, τὰ φανερώσῃ ὅλα. Ἰδοὺ πνευματικὴ προκοπὴ, ἰδοὺ πόρνη ποὺ τὰ γνωρίζει ὅλα. Προσέξτε πῶς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς πέταξε στοὺς οὐρανούς. Μεσσία ἀποκαλεῖ τὸν Χριστὸ ποὺ ἀποστέλλεται καὶ ἀναμένεται, ἐκεῖνον ποὺ ἔρχεται γιὰ τὴν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ εἶναι προφήτης καὶ κύριος.

Δὲν τὸν χαρακτηρίζει πιά Ἰουδαῖο, δὲν κάνει διάκριση στὸ νὰ τοῦ δώσῃ νερό, δὲν τοῦ λέει πιά· πῶς σὺ Ἰουδαῖος, ζητᾷς νὰ πιῇς ἀπὸ μένα τὴ Σαμαρείτισσα; Δὲν συναναστρέφονται οἱ Σαμαρεῖτες μὲ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ τοῦ λέει· Κύριε, βλέπω πῶς εἶσαι προφήτης. Καὶ πάλι ἀσχολεῖται μὲ δόγματα. Οἱ πατέρες μας στὸ βουνὸ τοῦτο προσκύνησαν καὶ σεῖς ὑποστηρίζεται ὅτι εἶναι στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ τόπος ποὺ πρέπει νὰ προσφέρεται ἡ λατρεία. **Προσέξτε πῶς ἀρπάζει τὴ δωρεὰ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων. Προσέξτε πῶς ὅλα τὰ ἐκθέτει μὲ τεκμηρίωση ἀπὸ τὴ Γραφή.** Ξέρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ποὺ τὸν λένε Χριστό· ὅταν

ἔρθη αὐτὸς θὰ μᾶς τὰ φανερώσῃ ὅλα. Αὐτὸν ἀναζητῶ, αὐτὸν προσδοκῶ, αὐτὸν περιμένω νὰ ὑποδεχθῶ. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς, ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλῶ εἶμαι. Μεγάλα καὶ παράδοξα θαύματα. Αὐτὸ ποὺ σὲ πολλοὺς ἀποστόλους ἔκρυψε στὴν πόρνη ἀποκαλύπτει φανερά.

Στοῦ Κλεόπα δὲν φανερώθηκε στοὺς ἀποστόλους. Ἀλλὰ ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια τους, ἐξαφανίστηκε, ἀπὸ μπροστά τους. Κι εἶπαν οἱ μαθηταί· Δὲν εἴχαμε φωτιὰ στὴν καρδιὰ μας, καθὼς μᾶς μιλοῦσε στὸ δρόμο καὶ μᾶς ἐξηγοῦσε τὶς Γραφές; Δὲν φανέρωσε τὸν ἑαυτὸ του σ' ἐκείνους, ἐνῶ στὴ γυναῖκα λέει, Ἐγὼ εἶμαι ποὺ σοῦ μιλῶ. Αὐτὸ μόνο στὸν Παῦλο τὸ ἔκαμε, ποὺ ἀνέβηκε ὡς τὸν τρίτο οὐρανὸ, καὶ ἄρπάχθηκε ὡς τὸν παράδεισο, κι ἄκουσε ἀνείπωτους λόγους κι ἔπιασε στὰ δίχτυα του τὴν οἰκουμένη. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε πιὸ μπροστὰ στὴν Σαμαρείτισσα. Στὸν Παῦλο ὀλοκάθαρα τὸ φανέρωσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Σαῦλε, Σαῦλε, γιατί με καταδιώκεις; Εἶναι σκληρὸ γιὰ σένα νὰ λακτίζῃς τὰ καρφιά. Καὶ ὁ Σαῦλος ρώτησε· ποιὸς εἶσαι Κύριε; Κι Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: Εἶμαι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ποὺ σὺ κυνηγᾷς». Αὐτὸ τὸ λέει τώρα στὴν Σαμαρείτισσα: **«Εἶμαι ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλῶ».**

Στὸ μεταξὺ ἔρχονται οἱ μαθητὲς καὶ τὸν βρίσκουν νὰ μιλᾷ μὲ τὴ γυναῖκα. Ἀπόρησαν ποὺ μιλοῦσε μὲ γυναῖκα. Αὐτὸς ποὺ συμβασιλεύει μὲ τὸν Πατέρα τὴν ἀτελείωτη βασιλεία, μιλοῦσε μόνος σὲ μιὰ γυναῖκα μόνη. Ἐκείνη ὅμως ἄφησε τὴ στάμνα τῆς καὶ μπῆκε στὴν πόλη. Ἄφησε τὴ στάμνα τῆς, γιατί γέμισε μὲ τὰ ζωντανὰ νερὰ καὶ ἀφοῦ μπῆκε φώναξε στοὺς πολῖτες: Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός; Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον.

Δὲν εἶπε, ἐλᾶτε νὰ δῆτε τὸν Θεὸ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ μὴ νομίσουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι παραφρόνησε. Γιὰ νὰ μὴν ποῦν οἱ ἄνθρωποι ὅτι αὕτὴ εἶναι τρελλή. Πότε εἶδε κανεὶς τὸν Θεὸ νὰ περπατᾷ; Πότε εἶδε κανέναν τὸν Θεὸ νὰ συναναστρέφεται μὲ τοὺς ἀνθρώπους; Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Τοὺς ξυπνᾷ τὴν ἐπιθυμία νὰ βγοῦν καὶ νὰ πιαστοῦν. Ὅπως πιάστηκε στὸ δίκτυ, θέλει νὰ πιάσῃ. Εἶδε ἓνα Ἰουδαῖο κι ἔχασε ἡ ἴδια στὴν ἀντίληψη τοῦ Κυρίου κι ὁδηγεῖ τοὺς ἄλλους νὰ φτάσουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο στὸν Θεό.

Πόρνη μὲ συνείδηση ἀποστόλου ποὺ ἔγινε ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους πιὸ δυνατή. Γιατὶ οἱ ἀπόστολοι περίμεναν νὰ συμπληρωθῇ ὁλόκληρη ἡ Θεία Οἰκονομία καὶ τότε ἄρχισαν τ' ἀποστολικά τους κηρύγματα. Ἡ πόρνη ὅμως πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση εὐαγγελίζεται τὸν Χριστό. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Διαλαλῶ τὰ ἁμαρτήματά μου, γιὰ νὰ ὁδηγήσω σᾶς. Γιὰ νὰ δῆτε σεῖς τὸν Θεὸ ποὺ ἔφτασε στὸν κόσμος, πομπεύω τὰ σφάλματά μου. Κι ἅς προσκυνιέται ὁ Χριστὸς ποὺ δὲν ἀποστρέφεται τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός;

Πρόσεξε τὴ σοφία τῆς γυναίκας, πρόσεξε τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς πόρνης. Ἐνὰ ἁμαρτημα τῆς εἶπε ὁ Χριστός, τὴν πορνεία μονάχα, κι ἐκείνη ἄφησε τὴ στάμνα κι ἔτρεξε στὴν πόλη λέγοντας. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Κηρύττει αὐτὸν ποὺ γνωρίζει τὰ πάντα, κηρύττει πιὸ μεγαλόφωνα ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους. Δὲν τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται ἀπὸ τοὺς νεκρούς, δὲν εἶδε τὸν τετραήμερο Λάζαρο νὰ ξαναπροσκαλῆται ἀπὸ τὸν τάφο, δὲν εἶδε τὸ θάνατο νὰ φυλακίζεται, δὲν εἶδε τὴ θάλασσα νὰ χαλιναγωγῆται μὲ τὰ λόγια. Δὲν εἶδε τὸν πλάστη τοῦ Ἀδὰμ στὴν περίπτωση τοῦ τυφλοῦ ν' ἀναπληρώνη μὲ πηλὸ τὸ φυσικὸ ἐλάττωμα, ὅμως τὸν κεραμουργὸ τοῦ παραδείσου διαλαλοῦσε μὲ τὸ λόγο της. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Κι ἀπὸ τὴν πόλη ἐκείνη τῶν Σαμαρειτῶν πίστεψαν σ' αὐτὸν πολλοὶ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναίκας, ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι «μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα».

Ἄς μιμηθοῦμε κι ἐμεῖς αὐτὴ τὴ Σαμαρείτισσα καὶ χωρὶς νὰ νιώθουμε παράλογη ἐντροπὴ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά μας, νὰ φοβώμαστε τὸν Θεό. Τώρα ὅμως βλέπω νὰ γίνεται τὸ ἀντίθετο· δὲν φοβόμαστε αὐτὸν ποὺ πρόκειται νὰ μᾶς κρίνη, ἀλλὰ τρομάζουμε αὐτοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ μᾶς βλάψουν σὲ τίποτα καὶ φοβόμαστε μὴ μᾶς προσβάλλουν. Γι' αὐτὸ τιμωρούμαστε γι' αὐτὰ ποὺ φοβόμαστε.

Αὐτὸς ποὺ ντρέπεται νὰ φανερώσῃ τ' ἁμαρτήματα του σὲ ἄνθρωπο, δὲν ντρέπεται ὅμως νὰ τὰ πράξῃ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ καὶ νὰ μετανοήσῃ, θὰ θεατριστῇ ἐκείνη τὴ μέρα ὅχι μπροστὰ σ' ἓνα καὶ σὲ δύο, ἀλλὰ στὰ μάτια ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἄς συνομιλήσωμε λοιπὸν μὲ τὸν Χριστό, γιατί καὶ τώρα ἀνάμεσά μας στέκεται καὶ μᾶς μιλά μὲ τὸ στόμα τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων.

Ἄς τὸν ἀκούσωμε καὶ ἄς τὸν πιστέψουμε. Ὡς πότε θὰ ζοῦμε στὰ χαμένα. ὅταν ξοδέψουμε ἄσκοπα τὸ χρόνο ποὺ μᾶς δόθηκε, θὰ πᾶμε γιὰ νὰ λάβουμε τὴν ἔσχατη τιμωρία, γιὰ τὴν ἄσκοπη δαπάνη. Γι' αὐτὸ μᾶς ἔφερε ὁ Θεὸς σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ μᾶς ἔβαλε λογικὴ ψυχὴ, ὅχι γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε μόνο τὴ ζωὴ αὐτὴ ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς μέλλουσας ζωῆς. Γιατὶ τ' ἄλογα μόνο χρησιμοποιοῦνται στὴ παρούσα ζωὴ. Κι ἐμεῖς γι' αὐτὸ ἔχουμε ἀθάνατη ψυχὴ, γιὰ νὰ πράξουμε ὅλα μὲ σκοπὸ τὴν ἐκεῖ ζωὴ, γιὰ νὰ λάμψουμε ἐκεῖ, γιὰ νὰ συμμετάσχουμε στὸ χορὸ τῶν ἀγγέλων, γιὰ νὰ εἴμαστε κοντὰ στὸ βασιλεῖα γιὰ πάντα, στοὺς ἄφθαρτους αἰῶνες.

Γι' αὐτὸ ἔχει γίνει ἀθάνατη ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα θὰ ξαναγίνη πάλι. Κι ἂν εἶσαι προσηλωμένος στὰ γήινα, ἐνῶ εἶσαι προωρισμένος γιὰ τὸν οὐρανό, κατάλαβε πόσο βαριὰ ὑβρίζεις τὸ δωρητὴ, ὅταν ἐκεῖνος σοῦ προτείνει τὰ ὑψηλὰ καὶ σὺ δὲν τὰ πολυλογαριάζεις καὶ τὰ ἀλλάζεις μὲ τὰ γήινα. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς ἀπείλησε μὲ τὴ γέενα, ἀφοῦ τὸν περιφρονοῦμε. Γιὰ νὰ μάθῃς ἐκεῖ πόσα πολλὰ καλὰ ἔχεις στέρῃσει τὸν ἑαυτό σου. Ἀλλὰ ποτὲ νὰ μὴ συμβῇ νὰ δοκιμάσῃς τὴν κόλαση. Παρὰ ἀφοῦ εὐαρεστήσουμε, μακάρι νὰ

**ἐπιτύχουμε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ μετὰ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου
μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις καθὼς καὶ στὸν
Πατέρα μαζί καὶ τὸ ἅγιον καὶ ζωοπάροχον πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ
στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν**